

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 у 39/2020
05.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ... улица број ..., чији је пуномоћник Младен Влашић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 16/20 од 11.03.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 05.08.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 16/20 од 11.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је Врховном касационом суду, преко Управног суда, поднела жалбу против решења Управног суда Р4 у 16/20 од 11.03.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда I-7У 7152/18, као неоснован.

Предлагач у жалби наводи да је поступак покренут пред првостепеним органом 15.08.2016. године, а да Управни спор који је започео 01.08.2018. године ни после једне године пет месеци и 14 дана није окончан. Истиче да према пракси Врховног касационог суда и Европског суда за људска права у приоритетне предмете спадају случајеви подносиоца поодмаклог животног доба, али у ожалбеном решењу нису наведене чињенице да је предлагач АА ушла у 80. годину живота и да је лошег здравственог стања. Такође, истиче да предмет није чињенично и правно сложен, те да није било кашњења проузрокованих понашањем предлагача која би допринела дужини трајања поступка. Предлаже да суд усвоји жалбу предлагача, утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложи поступајућем судији предузимање процесних радњи које ће делотворно убрзати поступак и обавезе Републику Србију да предлагачу надокнади одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда I-7У 7152/18, као неоснован, са образложењем да од дана подношења тужбе 24.04.2018. године до дана подношења приговора ради убрзавања поступка 14.01.2020. године није протекао толико дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року. Наводи се да предмет спора није статусне природе, што би изискивало нарочиту хитност у поступању, будући да је оспореним решењем одбијена жалба тужиле, овде предлагача, изјављена на рад органа Града Краљева и Градске управе Краљева у грађевинском предмету. Посебно се указује на обавезу суда да предмете решава према редоследу пријема у складу са чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09 39/16).

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја, по налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда I-7У 7152/18. Наиме, поштовање редоследа решавања предмета је обавеза коју не прописује само члан 177. Судског пословника, већ је она прописана и чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима, као што је Управни суд, од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати.

Постоје судски предмети који захтевају приоритетно решавање због неког личног својства подносиоца. Такви су нпр. предмети у којима су подносиоци у поодмаклом животном добу, лица са инвалидитетом, лица потпуно или делимично лишена пословне способности, лица која болују од неизлечиве болести и сл. У овом конкретном случају, у тужби којом је покренут управни спор није наведено да се предлагач АА налази у поодмаклом животном добу и да је лошег здравственог стања,

па у недостатку ових чињеница предмету није ни могао бити дат приоритетни значај, већ је судија известилац, након окончања претходног поступка у коме су прибављени одговор на тужбу и списи од туженог органа, предмет ставио у ред за решавање према редоследу пријема. Међутим, након упознавања са садржином приговора у коме су наведене године живота и здравствено стање предлагача, судија известилац је узела предмет у рад и 13.05.2020. године донета је пресуда којом је тужба уважена и поништен оспорени акт Градског већа града Краљева од 03.03.2017. године. На тај начин приговор је остварио своју основну сврху која се огледа у делотворном убрзању судског поступка.

Поред тога, треба имати у виду да је 15. марта 2020. године донета одлука о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, број 29/20), које је укинута 06. маја 2020. године Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, број 62/20). Рад судова у току трајања ванредног стања је редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства број 115-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су такстативно наведени у Закључку. Дакле, поступак у предмету Управног суда I-7У 7152/18 је правноснажно окончан недељу дана након укидања ванредног стања и успостављања редовног рада судова.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у ставу првом диспозитива одбио жалбу предлагача.

Врховни касациони суд је у ставу другом одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успела у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић